

Recensie: Peter Vermeulen

Maria Raimondi: 'Dario, mijn zoon met autisme' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2012 . ISBN 9789048424122 (Autisme/Verstandelijke Handicap/PO/1) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Over de schrijfster: De Vlaamse Maria Raimondi is gescheiden en heeft drie kinderen, waarvan Dario een nakomertje is.

Soort boek/ziekte/stijl: De beschrijving van het leven van de auteur met haar autistische en mentaal gehandicapte zoon Dario, van geboorte tot aan zijn zeventiende jaar. Daarbij kwamen zij vele moeilijke situaties tegen die Maria open en beschrijft. Het boek is geschreven om ouders met een probleemkind moed te geven, want 'Geef het nooit op, hoe moeilijk het soms ook kan zijn', schrijft ze aan het eind van haar verhaal. Aantal pagina's: 155.

Korte beschrijving: Op het moment dat de Maria zwanger is van Dario, heeft zij al twee, bijna volwassen, kinderen. De blijdschap voor dit onverwachte geschenk is groot, ook al is de zwangerschap niet eenvoudig. De eerste jaren na zijn geboorte tasten de ouders in het duister wat zijn gedrag betreft. Dario praat niet, maakt geen oogcontact en vertoont meer afwijkend gedrag. Op school blijkt hij moeilijk in de omgang en vanwege zijn spraak- en ontwikkelingsachterstand komen de ouders er via thuisbegeleiding achter dat Dario zich in het autismespectrum bevindt. Van de kleuterklas gaat Dario naar een aangepaste school. Dat gaat slechts korte tijd goed, waarna hij terechtkomt op een dagcentrum voor kinderen met autisme. Daar boekt hij eindelijk vooruitgang: bepaald gedrag leert hij af, maar hij leert ook veel dingen bij. Dario vertoont kwalitatieve tekortkomingen op drie autistische kerndomeinen (wederzijdse sociale interactie, communicatie en verbeelding), heeft een zwak verbale intelligentie en er blijkt sprake van obesitas. Tot zijn achtste jaar mag Dario op dit centrum blijven, maar daarna moet hij naar elders verhuizen. Door de verandering van school raakt hij helemaal overstuur en slechts langzaam komt de gewenning.

Beide ouders hebben het erg moeilijk met de acceptatie en de man van Maria kan de stress die de opvoeding meebrengt nauwelijks aan. Dario wordt ouder en obesitas maakt hem zo zwaar dat hij voor zijn moeder soms zelfs een gevaar vormt.

Op zijn twaalfde gaat Dario naar de BUSO (Buitengewoon Secundair Onderwijs in Vlaanderen), maar belandt uiteindelijk toch op een internaat. Thuis heeft hij regelmatig alles kort en klein geslagen en Maria heeft moeten besluiten hem voorlopig niet meer thuis te hebben.

De zorg en vraag om constante aandacht blijkt een zware wissel te hebben getrokken op het huwelijk, dat er niet tegen blijkt te zijn bestand. Maria besluit het huis te verlaten.

Wat viel op: Het engelengeduld van Maria, de moeder van Dario, lijkt grenzeloos, maar uiteindelijk moet ook zij haar beperkingen erkennen. De frustratie van de vader is begrijpelijk en komt helaas vooral voort uit ontkenning. Dit verhaal toont aan hoe ouders op de proef worden gesteld met een kind dat zo ernstig is beperkt. Ouders komen in situaties terecht, waartegen ze nauwelijks zijn opgewassen. Het is goed voor te stellen dat niet iedereen een dergelijke constante, psychische druk aankan.

Vanzelfsprekend krijgen de kinderen alle liefde en zorg die nodig is, maar hoe moeten ouders omgaan met schuldgevoelens, teleurstelling, de druk op het gezin, de twijfels en onzekerheid? Dario's moeder wil andere ouders met dit verhaal moed inspreken – een mooi streven en daar is ze met de openheid van dit verslag goed in geslaagd. Hoe partners elkaar kunnen steunen om te voorkomen dat relaties er aan onderdoor gaan, is misschien ook stof voor een boek?

Citaten: Pag. 59: 'We gaven homeopathische middelen in verband met zijn allergieën en een lichte vorm van astma, waar hij puffes voor nam en daarbij kreeg hij nog middelen voor zijn gedrag. Maar als de omgeving zich niet aanpast aan de noden van een autistisch kind en hun

eerder een chaotisch verwarde indruk achterlaat, mag je het kind volproppen met medicatie, het zal het kind niet helpen.'

Pag. 72: 'De beste manier om hem te benaderen was vriendelijk, rustig en met een korte, kordate stam praten, maar ik twijfel of ze dat probeerden, waarschijnlijk werd er veel 'nee' geroepen en dat valt bij hem niet te gebruiken. Een 'nee' is voor Dario als een rode lap op een stier. Niets kregen ze hem nog op de nieuwe school aangeleerd.'

Pag. 127: 'Dario staat op, gaat richting living en geeft terwijl hij er passeert ook maar even een flinke zwaai aan de tv! Het was niet de eerste keer dat hij een tv op de grond gesmakt had, zelfs zijn computer heeft hij al eens mee gegooid. Mijn man heeft zowel de pc aan de tafel, als de tv vastgemaakt aan de kast – maar niet vast genoeg!'

Pag. 139: 'Het maakte dat ook ik de situatie heel dikwijls heel zwart zag. Ik zag hier geen uitweg meer in. Kon dit op deze manier verder? Ik wou het deeltijds internaat, het kort verblijf, maar mijn man wou al die dingen niet. Hij had niet door wat een impact het kind op ons huwelijk had. Hij was zo overtuigd dat het mijn schuld was.'